

Za našo deco.

Guliver.

(Dalje.)

Moj gospodar ni dovolil nikomur, da bi se me dotaknil, ker se je bal, da me ne bi kdo ukradel. Da bi to preprečil, je postavil okoli cele mize klopi kakor nekako ograjo. Kljub temu bi me bil neki razuzdani fantič kmalu ubil. Vrgel je proti meni lešnik s tako silo, da bi bil ostal pri priči mrtev, če bi me bil zadel. Ta lešnik je bil velik kakor pri nas buča. Prav zadovoljen sem bil, ko so fanta nabili in nagnali iz sobe.

Ko je moj gospodar videl, da z mano dobro zasluži, je sklenil, da me bo kazal po vseh mestih. Tako smo se podali dne 17. avgusta 1703. leta, to je dva meseca po mojem prihodu, v prestolno mesto. Od naše vasi je bilo oddaljeno okoli tisoč kilometrov.

Gospodar in Glumadkliča sta sedla na konja. Ona je zopet držala leseno škatlo na svojih kolnih. Prepotovali smo na dan kakih dvesto kilometrov. Deklica me je često jemala iz škatle, da bi se navžil svežega zraka in si malce ogledal okolico. Medpotoma so me kazali v 18 velikih mestih, v mnogih vaseh in po bogatih hišah.

Šele dne 26. oktobra smo dospeli v prestolnico, ki se imenuje po njihovem jeziku Lorbrulgrup ali krona sveta. Moj gospodar je najel neko veliko dvorano blizu kraljevega dvora. Nato je dal moj nastop razglasiti po celem mestu. Pisali so o meni kakor o največjem čudu tega veka. Kazali so me desetkrat dnevno. Priučil sem se precej njihovem jeziku, razumel sem pa prav vse, kar so mi pravili.

To često nastopanje me je naposled tako zelo utrudilo, da sem si čez nekaj dni svoje zdravje povsem pokvaril. Moj gospodar pa ni dobil nikoli dosti denarja, vedno več se mu ga je zahotelo. Izgubil sem docela voljo za hrano, tako da sem bil kmalu le kost in koža. Gospodar je to dobro videl. Ker pa je mislil, da bom itak moral kmalu umreti, me je začel še bolj brezdušno izkoriščati.

II.

O meni je čula tudi kraljica. Ko me je videla, me je zahtevala od mojega gospodarja brez ozira

na ceno. On, misleč, da dalje kot mesec dni ne bom mogel živeti, me je proti dobremu plačilu rad dal. Zahteval je tisoč zlatnikov in jih je tudi takoj dobil. Prosil sem kraljico, naj vzame z mano vred tudi dobro Glumadkličo, ker je bila napram meni vsikdar blaga in je razumela vsako moje potrebo.

Kraljica me je spravila v svojo torbico in me je nesla na dvor. Takoj je stopila do kralja. Bil je v svoji sobi za delo. Obraz je imel zelo resen in strog. V prvem trenutku me ni dobro videl, zato je resno pokaral kraljico, zakaj si onesnaži roke z kdo zna kako živaljo. Zato me niti ni hotel vzeti v roke. Kraljica pa me je postavila na noge ter mi je naročila, naj se kralju predstavim sam. Priklonil sem se in zmedeno izgovoril nekaj besed. Ali Glumadkliča, ki je dotlej stala pri vratih, je prosila, če sme pristopiti bliže, in je potem začela kralju pripovedovati vse, kar je vedela o meni.

Kralj je mislil najprej, da sem umetno napravljena lutka, ki jo je treba naviti, da koraka in dela. Ko pa je čul, da govorim, se je zelo začudil.

Kraljica je še istega dne naročila svojemu mizarju, naj izdela zame škatlo, ki mi naj bode soba, in sicer naj jo izdela tako, kakor mu bova to pokazala z Glumadkličo. Čez par dni mi je napravil mizar iz lesa razkošno in udobno sobo z vrati in dvema oknom. Strop je bil urejen tako, da ga je bilo lahko dvigniti. Od zgoraj so spustili v sobo posteljo, dva stola in omaro. Glumadkliča je vsakega jutra dvignila strop, vzela vse reči ven, jih očistila in prezračila. Zvečer je postavila vse spet na svoje mesto ter strop pokrila. Zidovi, strop in tla so bili obloženi z debelimi preprogami, to pa zato, da ne bi čutil sunkov, ko se vozim v vozu. Kraljica je še naročila, naj porabijo za mojo obleko tkanine od najtanjše svile. Kljub temu ta svila ni bila tanjša od našega kožuha. V začetku mi je bilo neprijetno nositi obleko od tako debele tkanine, ali polagoma sem se temu privadil.

(Dalje prihodnjič.)

Praktično.

V Ameriki se dobi, kakor znano, alkoholna pijača samo na podlagi zdravniškega recepta. Neki popotnik je moral na mali postaji par ur čakati. Rad bi bil kaj pil. Sel je v restavracijo in je vprašal natakarja:

»Ali morem tu dobiti malo žganja?«

»Da, v lekarni.«

Popotnik je tekel v lekarno.

»Rad bi imel kozarec dobrega žganja.«

»Imate recept od zdravnika? Brez njega ne morete dobiti alkohola.«

»Kje pa dobim tu tak recept?«

»To ni težko, samo bolni morate biti.«

»Čutim, da mi je zelo slabo.«

»To še ni dovolj. Biti mora kaj pravega.«

»Kaj pa mi predlagate?«

»No, vidite, lahko bi se dali pičiti od kača. To ne boli in tudi ni nevarno.«

»Kje pa dobim tako kačo?«

Lekarnar mu je rekel na uho:

»V Cleveland ulici, zadnja hiša. Tam stane čevljar, ki ima tako kačo.«

»Hvala lepa!« je rekel popotnik in je brž poiskal čevljarja.

»Jaz bi hotel, da me vaša kača piči, pa hitro, ker nimam dosti časa.«

»Trenutek.« je rekel čevljar in je začel listati po umazani knjižici.

»Žal mi je, da vam ne morem ustreči, za štiri najst dni naprej je kača naročena noč in dan.«

Leteča trdnjava.

Francoska armada je dobila najnovejšo vrsto letal, katere vsled njihove najnovejše zgradbe imenujejo »leteče trdnjave«. Letalo je v resnici leteča trdnjava in je dolgo skoro 70 čevljev, široko pa okoli 10 čevljev. Oboroženo je z devetimi strojnimi puškami in poleg tega prevažna z lahkoto še za skoro 1000 funtov (500 kg) bomb. Kljub tej ogromni teži razvije letalo lahko hitrost do 15 milj na uro.

Medvedek.

(Povest v slikah.)

19. Orjak Miha se poda na pot.

Orjak Miha se poda na pot, da bi napadel Miška. V roki drži čarovniško palico. Pri odhodu pozdravlja brata. Za pasom ima torbo, v kateri je prehrana. Čarovniška palica mu govori: »Gospodar, dokler me boš držal v roki, bom storila vse, kar boš želel, bodisi dobro ali slabo.«

20. Zajca obvestita jazbeca.

Brata Hitri ter Brzi bežita liki veter. Med potjo srečata jazbeca in mu zaupata vse, kar sta videla, slišala in kar se je zgodilo. »Treba pohiteti Mišku na pomoč, ker mu gre za glavo. Ti poznaš okolico. Pridruži se nama in uveril se boš, odkod grozi nevarnost.« (Dalje sledi.)